ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) K. N., b) nezl. A. N.,** oba právně zastoupeni Mgr. Filipem Jakovidisem, advokátem, se sídlem Bohumínská 1553, Rychvald, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM - 683/LE - 05 - ZA07 - 2006, ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM - 1437/VL - 10 - L07 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců ad a) a ad b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2009, č. j. 64 Az 68/2008 - 82,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2009, č. j. 64 Az 68/2008 - 82, **se** ve vztahu k žalobci ad a) **ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Dne 15. 7. 2006 podal žalobce a) žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že o azyl v České republice žádá pro své náboženské přesvědčení. Podle svého tvrzení byl žalobce a) v Kazachstánu utiskován ze strany státních orgánů, neboť upozorňoval na skutečnost, že se v této zemi nedodržuje správně islám. Státní orgány žalobci a) vyhrožovaly podstrčením zbraní a uvězněním v případě, že se svého náboženství nevzdá.

Dne 27. 12. 2006 podal žalobce a) žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svého nezletilého syna (žalobce b/), který se narodil dne X v České republice, a to za účelem sloučení rodiny. V případě návratu do země svého původu se nezletilý

žalobce b) podle žalobce a) obává odloučení od otce, neboť tento by mohl být uvězněn a prohlášen za zrádce vlasti.

Rozhodnutími ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM - 683/LE - 05 - ZA07 - 2006, a ze dne 27. 8. 2008, č. j. OAM - 1437/VL - 10 - L07 - 2006, žalovaný žalobci a) a žalobci b) neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný dospěl k závěru, že potíže, které žalobci a) vyvstaly v souvislosti s vyznáváním čistého islámu, nebyly takového charakteru, aby jemu nebo jeho synovi bylo možno mezinárodní ochranu poskytnout. Dále žalovaný zpochybnil hodnověrnost výpovědí žalobce a).

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, v níž zdůraznili, že žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nepostupoval tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení před žalovaným najevo. Dále žalovaný porušil ustanovení § 4 tohoto zákona, neboť nevycházel při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti vstříc účastníkům řízení, a § 68 odst. 3 tohoto zákona, neboť neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady jeho vydání a úvahy, kterými se při tom řídil. Žalobce a) zdůraznil, že byl v minulosti opětovně vystaven psychickému a fyzickému nátlaku ze strany státních orgánů. V případě svého návratu do Kazašské republiky se obává dalšího takového nátlaku, zatčení, či dokonce ohrožení na životě a svobodě své i svého syna. Měl tedy za to, že žalobce a) i b) splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost žalobce doložil důkazními materiály. Žalobce a) měl rovněž za to, že je dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť na území České republiky zemřel a je pohřben jeho další syn.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 16. 4. 2009, č. j. 64 Az 68/2008 - 82, zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce a) ve svých výpovědích uváděl rozporuplné skutečnosti. Tvrzení žalobce a), že opustil svou zemi původu kvůli policejní šikaně pro své náboženské vyznání a že mu proto byly státními orgány podstrčeny zbraně a drogy do auta, nejsou podle krajského soudu v souladu s jeho tvrzením o spolupráci s orgány policie.

K důkazním materiálům, které žalobce a) u ústního jednání před krajským soudem doložil, krajský soud uvedl, že z nich nikterak nevyplývá, že by u žalobce a) byly dány azylově relevantní důvody. Vzhledem k tomu, že těmito materiály žalobce a) prokazoval, že nebyl řadovým muslimem, ale imámem, krajský soud na okraj poznamenal, že žalobce tvrdí, že byl imámem pouze do roku 2003. Procesněprávní námitky žalobců neshledal krajský soud důvodnými; uzavřel naopak, že žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby mohl při posuzování důvodnosti žádosti žalobců vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Dále krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, podle kterého platí, že obecné tvrzení žalobce o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se žalobce v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

Na závěr krajský soud potvrdil postup žalovaného, který usoudil, že úmrtí a pochování jednoho ze synů žalobce a) na území České republiky nelze podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu, byť se bezpochyby jedná o tragickou událost.

Krajský soud rovněž dodal, že v žalobě nebyla žádným způsobem zpochybněna rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany žalobci b).

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce a) (dále jen „stěžovatel a/“) a žalobce b) (dále jen „stěžovatel b/“) kasační stížnost. Stěžovatelé namítají kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný se podle stěžovatelů nevypořádal s existencí psychických obav stěžovatele a) z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a nezohlednil tak konkrétní situaci žadatele tak, jak to vyžaduje čl. 4 odst. 3 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Tím, že se žalovaný nevypořádal s argumentem psychických obav stěžovatele, porušil zásadu legality a ustanovení § 3 správního řádu. Právě konkrétní situace stěžovatele a) zakládá podle něj podmínky pro přiznání azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti stěžovatelé odkázali na Příručku Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky (UNHCR) k postupům a kritériím při určování právního postavení uprchlíků (dále jen „Příručka“), podle které může být žadatel podroben opatřením, která jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory v zemi původu, přičemž spojení takových aspektů může žadatele opravňovat k tvrzení opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Dále žalovaný podle stěžovatelů nezkoumal, zda jsou naplněny obě kumulativní podmínky přípustnosti omezení svobody náboženství. Konkrétně se nezabýval druhou z podmínek, a sice, zda se v případě registrační povinnosti, které podléhají církve v Kazachstánu, jedná o opatření nutné k ochraně veřejné bezpečnosti, pořádku, zdraví nebo morálky nebo základních práv a svobod jiných (čl. 18 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech publikovaného pod č. 120/1976 Sb.). Pokud pak žalovaný dospěl k závěru, že postup kazašské vlády není potíráním svobody vyznání, stalo se tak na základě neúplné úvahy a žalovaný tak porušil ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatelé rovněž namítají, že se žalovaný nevypořádal s důkazy, které stěžovatelé navrhli, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Konkrétně žalovaný nevyužil informace zastupitelského úřadu ČR v Almatě, které jinak používá jako jeden z podkladů při rozhodování o žádostech o udělení mezinárodní ochrany občanům Kazachstánu. Podle těchto informací je znění zákona o svobodě vyznání v Kazachstánu tvrdě prosazováno zejména Výborem národní bezpečnosti, jehož úředníci jsou prý oprávněni zcela bez ohlášení vykonávat domovní prohlídky v místech, kde se konají obřady neregistrovaných stoupenců jakéhokoliv náboženského hnutí. Správní orgán ani soud pak nebraly v úvahu, že takové praktiky jsou v rozporu se zaručeným právem na ochranu soukromí a obydlí (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Dále stěžovatelé zdůraznili, že žalovaný nevzal za své

závěry ze zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18. Tato zpráva jasně deklaruje, že přijetím nových zákonů o extremismu a národní bezpečnosti v roce 2005 došlo v Kazachstánu z legislativního hlediska ke značnému zhoršení situace v oblasti náboženské svobody a že povinná registrace činí ze zakotvení svobody vyznání v ústavě jen prázdnou literu.

V souvislosti se zákonem o povinné registraci náboženských skupin stěžovatelé namítají, že úředníci výboru pro národní bezpečnost (KNB) mohou, na základě ustanovení tohoto zákona, provádět bez ohlášení domovní prohlídky v místech, kde se konají obřady neregistrovaných stoupenců jakéhokoli náboženského hnutí. Tato skutečnost je podle stěžovatelů v rozporu s čl. 8 Úmluvy.

Dále stěžovatelé namítali, že krajský soud nepřezkoumal, zda je Kazachstán státem, který splňuje definici bezpečné země původu a nevypořádal se s definicí pronásledování tak, jak je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu (pozn. NSS: aktuálně se jedná o § 2 odst. 8 zákona o azylu), ani neuvedl, proč tak neučinil.

Na závěr stěžovatelé upozorňují na skutečnost, že by jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být posuzována v návaznosti na rozhodnutí o udělení azylu jiným, v kasační stížnosti blíže jmenovaným, uprchlíkům z Kazašské republiky, kterým byl azyl udělen z důvodu pronásledování pro jejich náboženské vyznání. Stěžovatelům není známo, v čem a jak se změnily podmínky v Kazašské republice od doby, kdy těmto vyjmenovaným osobám byl azyl udělen, do doby, kdy je rozhodováno o jejich vlastní kasační stížnosti.

Přijatelnost své kasační stížnosti spatřují stěžovatelé jednak v tom, že správní orgán nezjistil, zda jsou naplněny obě kumulativní podmínky pro přípustnost omezení svobody náboženství vyplývající z mezinárodněprávních závazků České republiky. Stěžovatelé konkrétně namítají, že co se týká v Kazachstánu zakotvené povinnosti registrace náboženských skupin, nebyla naplněna podmínka druhá, a sice, že se musí jednat o opatření nutné k ochraně veřejného pořádku (čl. 18 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, č. 120/1976 Sb., a čl. 9 odst. 2 Úmluvy). Druhým důvodem přijatelnosti kasační stížnosti je podle stěžovatele a) skutečnost, že se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s existencí tvrzených psychických obav z pronásledování v souvislosti s konkrétní situací a postavením stěžovatele a).

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti má žalovaný za to, že kasační stížnost stěžovatelů není přijatelná, a to s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, a ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 37, publikovaný pod č. 1347/2007 Sb. NSS, a usnesení ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 Azs 24/2008 - 58 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Dále žalovaný uvedl, že na základě provedeného řízení (včetně posouzení konkrétního postavení a osobní situace stěžovatelů) nedospěl k závěru, že by byl stěžovatel a) ve své zemi vystaven dlouhodobé šikaně, jak stěžovatelé tvrdí. Co se týká požadavku na registraci náboženských skupin, odkázal žalovaný právě na výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 12/2008 - 98 a č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, podle kterých je takový požadavek legitimní a nediskriminační a nelze jej považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

K námitce stěžovatelů, že jejich kasační stížnost měla být posuzována v návaznosti na rozhodnutí o udělení azylu jiným, blíže jmenovaným, uprchlíkům z Kazašské republiky, žalovaný zdůraznil, že správní orgán rozhodující ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzuje každou podanou žádost individuálně a zohledňuje konkrétní potíže žadatele v zemi jeho původu nebo obavy pro případ návratu do vlasti. Ani v případě žadatelů ze stejné země původu tedy nemusí být výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany stejný, v tomto ohledu žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 32/2009 - 150. Stěžovatelé sice uvedli některá jména úspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, aniž by však objasnili, jaký by měl být konkrétní vztah těchto osob ke stěžovatelům a jak mohou jejich azylové příběhy souviset.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud mimo jiné zjistil, že stěžovatel a), státní občan Kazašské republiky, přicestoval do České republiky dne 12. 7. 2006 a dne 15. 7. 2006 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolů o pohovorech k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly provedeny ve dnech 14. a 17. 8. 2006 vyplývá, že stěžovatel a) zastával od roku 2000 úřad imáma ve městech I. a A. V roce 2003 se na něj obrátili pracovníci KNB (výboru pro národní bezpečnost) a požadovali, aby jim stěžovatel a) předával informace o počtu návštěvníků v mešitě a způsobu, jakým se modlí. Takovou formu spolupráce stěžovatel odmítl. Nátlak k poskytování požadovaných informací však nadále pokračoval ze strany hlavního imáma v mešitě v A. Stěžovatel a) tedy přestal zastávat svůj úřad imáma v roce 2003 a začal se věnovat podnikání.

Stěžovatel v pohovoru mimo jiné dále uvedl, že na začátku roku 2003 vtrhlo do mešity několik mužů, kteří měli pověření provést kontrolu fungování mešity a dokumentace. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel a) domníval, že tyto osoby nemají právo mešitu kontrolovat, obrátil se na vedoucího oddělení pro otázky náboženství v KNB, který mu pro případ potřeby poskytl své telefonní číslo. Na pokyn této osoby byla kontrola mešity ukončena.

K otázce, jakým způsobem mu KNB bránilo v praktikování jeho víry od roku 1997, stěžovatel a) uvedl, že v roce 2002 náčelník a tři další příslušníci městské policie (GOVD) vešli do budovy mešity, kde se stěžovatel a) spolu s dalšími patnácti věřícími a třemi imámy chystali k modlitbě. Náčelník policie fyzicky napadl jednoho z imámů a poté fyzicky napadl rovněž stěžovatele a), zatáhl jej do policejního vozu a odvezl na městskou policii. Zde měl stěžovatel podat písemné vysvětlení, proč pobýval v mešitě, když nebyla doba modliteb. Stěžovatel si na postup policie stěžoval hlavnímu prokurátorovi, ministerstvu vnitra (UVD) a na městské správě. Na základě této stížnosti se zmiňovaný náčelník městské policie stěžovateli a) omluvil s tím, že si nebyl vědom skutečnosti, že se jedná o imáma. Tím stěžovatel a) podle svých slov považoval celou událost za ukončenou.

Z pohovorů rovněž vyplynulo, že v roce 2003 stěžovatel přestal zastávat úřad imáma „oficiálního“, státem uznávaného, islámu, a přešel k vyznávání tzv. čistého islámu, neovlivněného kazašskými zvyky a tradicemi a odmítajícího povinnou státní registraci náboženských skupin.

Stěžovatel a) při pohovoru rovněž uvedl, že v letech 2003 až 2005 dostal přibližně 10 obsílek od ministerstva vnitra, v nichž byl vyzýván, aby se na ministerstvo dostavil.

Poté, co se dostavil, byl pak stěžovatel a) zadržen po dobu 15 až 24 hodin. Po dobu takového zadržení mu byly sejmuty otisky, byl natočen na videokameru, do níž odpovídal na položené otázky, které se týkaly jeho rodinného a duchovního života.

V roce 2006 byl stěžovatel a) podle svých slov intenzivně kontrolován, a to ze strany „orgánů, které kontrolují podnikatele“, tedy zřejmě ze strany finančních orgánů. Ty stěžovatele a) navštívily v průběhu ledna a února roku 2006 přibližně třicetkrát. Vyústěním jedné z kontrol byla finanční sankce za porušení hygienických předpisů v jedné z provozoven stěžovatele a). V tomto roce docházelo rovněž ke spolupráci stěžovatele a) s KNB; svých kontaktů s KNB stěžovatel a) využil například v situaci, kdy se chtěl vyhnout postihu pro porušení pravidel silničního provozu či nevyhovujícímu opatření celní správy při dovozu zboží z Ruska. V témže roce, přibližně v polovině dubna, pak byl stěžovatel a) předvolán na KNB, kde po něm žádali informace o jiných věřících. Stěžovatel a) jim tyto informace neposkytl, načež mu bylo vyhrožováno a byl upozorněn, že mu KNB v případě jeho dalších osobních potíží s policií či celní správou již nevypomůže. Koncem dubna byl stěžovatel a) fyzicky napaden ze strany pracovníka výboru pro organizovaný zločin, který mu rovněž vyhrožoval, že mu podstrčí granát nebo zbraň. Ve stejné době přicházeli pracovníci tohoto výboru i ke stěžovateli a) domů a vyptávali se po něm.

Dne 9. 6. 2006 stěžovatele a) zastavila silniční policie a nařkla jej z jízdy v opilosti. Příslušníci policie spolu se stěžovatelem a) v jeho automobilu odjeli na policejní stanici, kde odstavili automobil na přilehlém parkovišti. Cestou zavolal stěžovatel a) náčelníkovi výboru pro organizovaný zločin za účelem zjištění, proč je zadržen. Ten jej však upozornil, že je jeho telefon odposloucháván a hovor přerušil. Stěžovateli a) bylo sděleno, že si může automobil vyzvednout za čtyři hodiny. Cestou domů obdržel stěžovatel textovou zprávu od náčelníka výboru pro organizovaný zločin, že má auto napěchované drogami a samopaly. Následujícího dne, tedy dne 10. 6. 2006, informoval stěžovatel a) policii o tom, že si automobil vyzvedne dne 12. 6. 2006, přičemž dne 11. 6. 2006 stěžovatel a) opustil Kazachstán a odjel do České republiky. Na otázku, proč mu státní orgány podstrčily zbraně a drogy, stěžovatel a) odpověděl, že to bylo z důvodu jeho neochoty spolupracovat s nimi, cílem bylo uvěznit jej. Výbor pro organizovaný zločin měl podle jeho slov pokyn, že musí vypátrat nějakého extremistu, a stěžovatel a) byl, vzhledem ke svému postavení imáma, vhodným cílem. U soudu se stěžovatel a) nehájil z důvodu, že to nemá smysl, neboť se s případy, kdy byli jeho spoluvěřící tímto způsobem uvězněni, již setkal. Na závěr tohoto pohovoru stěžovatel uvedl, že svou cestu do České republiky začal zařizovat v měsíci květnu 2006, kdy se mu povedlo vyřídit si pas, nikoli však vízum. S vycestováním pak neměl potíže, neboť zaplatil celníkovi a ten mu zajistil bezproblémový průchod kontrolou na letišti.

Dne 20. 4. 2007 byl se stěžovatelem a) proveden další pohovor, v němž stěžovatel a) mimo jiné uvedl, že pro něj registrace náboženských skupin v Kazachstánu znamená omezení ve víře a kontrolu duchovního života a z tohoto důvodu ji vyznavači čistého islámu nepodstupují. Stěžovatel a) dostával podle svého tvrzení pravidelné „upomínky“, upozorňující jej na skutečnost, že je členem neregistrované skupiny, a na možné problémy s tím spojené.

II. Právní posouzení věci

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, čímž naplnili podmínky podle ustanovení § 102 s. ř. s., a tuto kasační stížnost podali včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Námitky, které jsou v kasační stížnosti uplatněny (§ 103 odst. 1 písm. a/, b/ a d/ s. ř. s.) se vztahují výlučně na stěžovatele a), vůči němuž je tato kasační stížnost přípustná. Pokud jde o stěžovatele b), ten je pouze formálně uveden v záhlaví kasační stížnosti, aniž by byly v kasační stížnosti označeny důvody, pro něž by mělo být rozhodnutí krajského soudu ve vztahu ke stěžovateli b) zrušeno. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížností ve vztahu ke stěžovateli b) nezabýval.

Dále se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by kasační stížnost být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce jako obecného poslání správního soudnictví - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.

K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II.1 Registrace náboženských skupin v Kazachstánu

Stěžovatelé ve své kasační stížnosti uvádějí, že jejich kasační stížnost je přijatelná ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že správní orgán nezjistil, zda je v případě v Kazachstánu zakotvené povinnosti registrace náboženských naplněna druhá podmínka přípustnosti omezení svobody projevu náboženství, a sice že se jedná o opatření nutné k ochraně veřejného pořádku, apod. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předchozí konstantní judikaturu, v níž se zabýval legitimitou požadavku na registraci náboženských skupin, a to konkrétně ve vztahu k postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu. V rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, či v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídila, pak byla podle Nejvyššího správního soudu vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů*“. Nejvyšší správní soud se tedy již několikrát vyjádřil v tom smyslu, že se v případě zakotvené povinnosti registrace náboženských skupin v Kazachstánu jedná o opatření nutné k ochraně veřejné bezpečnosti a pořádku ve smyslu čl. 18 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.) a čl. 9 odst. 2 Úmluvy. Vzhledem k tomu, že se jedná o otázku, která tedy již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, nelze s ohledem na tuto námitku považovat kasační stížnost stěžovatelů za přijatelnou.

II. 2 Psychický nátlak, pronásledování na kumulativním základě

Druhým důvodem přijatelnosti kasační stížnosti je podle stěžovatelů skutečnost, že se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s existencí tvrzených psychických obav z pronásledování v souvislosti s konkrétní situací a postavením stěžovatele a) ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice. Ustanovení § 2 odst. 8 stanoví, že se za pronásledování považuje „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství*“. Psychický nátlak je tak podle zákona o azylu jistě jednou z azylově relevantních hrozeb, přičemž se typově vzato jedná o zpravidla nejmírnější zásah do práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře dospěl k závěru, že „*legální pojem ‚psychického nátlaku‘ je z hlediska vyžadované intenzity negativních reakcí okolí, aby jej bylo možno za takový považovat, nutno poměřovat dalšími v § 2 odst. 6* (pozn. NSS: aktuálně se jedná o § 2 odst. 8) *zákona o azylu výslovně uvedenými azylově relevantními hrozbami, a sice ‚ohrožením života nebo svobody‘. Újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematičnosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být ‚objektivní‘ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci.* (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud z informací dostupných ve správním spise shrnuje, že relevantní ústrky, které byl stěžovatel a) v zemi svého původu nucen podstupovat byly následující: fyzické napadení stěžovatele a) ze strany příslušníků městské policie v mešitě, ve které působil jako imám (rok 2002), kontrola této mešity (rok 2003), předvolávání k výslechu na ministerstvo vnitra, kde byl stěžovatel a) přibližně desetkrát zadržen a vyslýchán ohledně svého rodinného a duchovního života (2003 až 2005), intenzivní kontroly ze strany finančních orgánů (leden a únor 2006), fyzické napadení stěžovatele a) a vyhrožování vykonstruováním obvinění z přechovávání zbraní ze strany pracovníka výboru pro organizovaný zločin (duben 2006), silniční kontrola, obvinění stěžovatele a) z řízení motorového vozidla v opilosti, odstavení jeho automobilu a údajné podstrčení drog a zbraní do něj (červen 2006).

Dále je třeba vzít v úvahu poměrně těsnou spolupráci stěžovatele a) se státními orgány, především výborem pro národní bezpečnost (KNB) v letech 2002 až 2006. Díky úzkým vztahům stěžovatele a) s tímto orgánem docházelo v těchto letech ke zmírňování dopadů některých ústrků do právní sféry stěžovatele; kontrola mešity byla ukončena na základě telefonického rozhovoru stěžovatele a) s vedoucím oddělení pro otázky náboženství v KNB, stížnosti na fyzické napadení stěžovatele v mešitě v roce 2002 vedly k tomu, že se útočník - náčelník městské policie - stěžovateli a) omluvil, a stěžovatel a) tak podle svých slov považoval celou věc za vyřešenou. V případě těchto útoků nelze hovořit o psychickém nátlaku jako formě pronásledování stěžovatele a) ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť stěžovateli a) byla ve výše uvedených situacích poskytnuta ochrana země původu, přičemž není rozhodné, na jakém základě k realizaci takové ochrany docházelo. Je tedy třeba zaměřit se na ústrky, které tímto způsobem zmírněny nebyly, tj. výslechy na ministerstvu vnitra (jednalo se zřejmě o orgán, se kterým stěžovatel neměl úzké kontakty), fyzické napadení a výhrůžky ze strany pracovníka výboru pro organizovaný zločin a údajné reálné podstrčení zbraní a drog (poté, co KNB ukončila se stěžovatelem a/ spolupráci).

Ohledně posledního z uvedených příkoří - údajného podstrčení zbraní a drog do automobilu stěžovatele a) dne 9. 6. 2006, má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč nepovažuje příslušnou část výpovědi stěžovatele za věrohodnou, a Nejvyšší správní soud k tomuto závěru nemá výhrad. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, dostupného na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že za situace důkazní nouze je klíčovým posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele. Úskalí této části výpovědi stěžovatele a) spočívá podle Nejvyššího správního soudu především v tom, že hlavním impulsem k odjezdu ze země byla podle stěžovatele a) právě hrozba vykonstruovaného obvinění ze závažné trestné činnosti, přičemž nelze přehlédnout, že stěžovatel a) žádal o cestovní doklad a vízum již v měsíci květnu 2006 a že v témže měsíci odcestovaly ze země i manželka a družka stěžovatele a) s jejich společnými dětmi. Z tohoto sledu událostí potvrzených stěžovatelem a) během pohovoru před žalovaným vyplývá, že celá rodina

plánovala, a její část i realizovala, odchod z Kazachstánu ještě před událostí, která se odehrála dne 9. 6. 2006 a která byla podle stěžovatele a) rozhodující.

V dalším je tedy třeba zaměřit se na zbývající útoky. V průběhu let 2003 až 2005 došlo podle stěžovatele a) přibližně k deseti výslechům a zadržením stěžovatele a) ze strany Ministerstva vnitra. Nejvyšší správní soud má v tomto ohledu za to, že frekvence těchto výslechů a následných zadržení ani jejich průběh (jedná se o postup, při kterém stěžovatel a/ nebyl vydírán, nebylo zasaženo do jeho lidské integrity a důstojnosti a ze kterého nevzešlo žádné omezení na stěžovatelově svobodě či náboženském a rodinném životě) nenasvědčují tomu, že by posuzované výslechy mohly samy o sobě vytvářet na stěžovatele a) psychický nátlak ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 66/2006 - 61.

Pokud jde o fyzický útok ze strany pracovníka výboru pro organizovaný zločin a údajného vyhrožování podstrčením zbraní a drog, je Nejvyšší správní soud postaven před otázku, zda takový ojedinělý útok a vyhrožování mohl ve svém důsledku vytvořit psychický nátlak na stěžovatele a) ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 66/2006 - 61. I v tomto případě má však Nejvyšší správní soud za to, že tato událost nedosáhla takové intenzity, která by výrazně snížila kvalitu života stěžovatele a) a uvrhla by jej do stavu bezvýchodnosti a beznadějnosti. Posuzovaný útok neměl ani systematický charakter, jak vyžaduje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu.

Na druhou stranu však v případě stěžovatele a) nelze přehlédnout jistou gradaci nepříjemných událostí a útoků, a to především pak v průběhu roku 2006. V lednu a únoru toho roku byl stěžovatel a) podle svého tvrzení přibližně třicetkrát kontrolován ze strany finančních orgánů, v polovině dubna došlo k neshodě mezi stěžovatelem a) a pracovníky výboru pro národní bezpečnost (KNB), následovalo napadení stěžovatele a) a výhrůžky podstrčením zbraní a drog ze strany pracovníka ministerstva vnitra. Jedná se o určitý sled ústrků, které ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 66/2006 - 61 samy o sobě nedosahovaly dostatečné intenzity či systematičnosti, aby je bylo možné považovat za psychický nátlak. Správní orgány ani krajský soud se však ve svých rozhodnutích nezabývaly tím, zda tyto útoky, které samy o sobě nebyly psychickým nátlakem ve smyslu citovaného rozsudku, nedosahují požadované intenzity společně, tedy ve svém souhrnu, a zda se tedy v případě stěžovatele a) nejedná o tzv. pronásledování na kumulativním základě. V tomto ohledu lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129 (dostupný na www.nssoud.cz), podle nějž je pro účely řízení o udělení azylu *„v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo lze považovat za ‚opatření působící psychický nátlak' ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu*" (pozn. NSS: aktuálně se jedná o ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu). Tento postup je zcela v souladu s právem Evropské unie, neboť podle čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, je za pronásledování považováno jednání, které je souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, které je dostatečně závažné k tomu, aby postihlo jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a) tohoto ustanovení. Podle písmena a) je pak za pronásledování považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod nelze odchýlit. Skutečnost, že koncept pronásledování na kumulativním základě byl již všeobecně akceptován vyplývá i z bodu 4 Společného postoje ze dne 4. 3. 1996 vymezeného Radou na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o harmonizovaném používání definice pojmu uprchlík ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy ze dne 28. 7. 1951 o právním postavení uprchlíků, v němž se Rada Evropské unie vyjádřila ve smyslu, že „*několik druhů pronásledování se může vyskytnout zároveň a kombinace událostí, které, jsou-li brány zvlášť, nejsou pronásledováním, může podle okolností představovat skutečné pronásledování nebo být považována za vážný důvod pro obavy z pronásledování.*“

Tím, že se žalovaný ani krajský soud otázkou intenzity kumulativního působení jednotlivých represivních opatření a hrozeb namířených proti stěžovateli nezabývali, dopustili se zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele a). Tímto Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že specifika případu stěžovatele a) vyžadují posouzení, zda stěžovatel a) nebyl pronásledován na tzv. kumulativním základě, a nijak nepředjímá výsledek, ke kterému takové posouzení povede.

II. 3 Ostatní kasační námitky

Dále Nejvyšší správní soud posuzoval námitku stěžovatelů, že se žalovaný nevypořádal s jimi navrženými důkazy, konkrétně se zprávou norské zpravodajské agentury Forum 18 či Informací zastupitelského úřadu České republiky v Almatě, které žalovaný použil jako jeden z podkladů v řízeních o udělení mezinárodní ochrany jiným občanům Kazachstánu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozhodnutí žalovaného a ze správního spisu vyplývá, že žalovaný vycházel jednak z podkladu Kazachstán - zprávy organizace Fórum 18 ze dne 8. 12. 2005, 2. 6. 2006 a 9. 6. 2006, přičemž ohledně ostatních zpráv této organizace (z února 2004, ze dne 8. 12. 2005, ze dne 14. 10. 2005, ze dne 23. 8. 2005, ze dne 7. 7. 2005 a ze dne 20. 7. 2005) uvedl, že je shledal nadbytečnými, a to především z důvodu použití zpráv aktuálnějších (z roku 2006 a 2007). Tento postup Nejvyšší správní soud potvrzuje s odkazem na svůj rozsudek ze dne 7. 9. 2005, č. j. 3 Azs 390/2004 - 49, podle kterého je správní orgán při posuzování důvodnosti obav z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu povinen vzít v úvahu nejen situaci v zemi původu žadatele v době rozhodování správního orgánu, ale zejména situaci tam panující bezprostředně před jeho odchodem ze země. Stěžovatelé přitom ve své kasační stížnosti nespecifikovali, se kterou konkrétní zprávou organizace Forum 18 se měl žalovaný vypořádat - jedná se tedy o velmi obecně formulovanou stížnostní námitku, kterou Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Ve výčtu informačních zdrojů, ze kterých žalovaný vycházel, uvedl i Informace zastupitelského úřadu v Almatě ze dne 11. 4. 2007, č. j. 523/2007, která se zabývá svobodou náboženského vyznání v Kazachstánu, především pak ve vztahu k postavení vyznavačů čistého islámu. V odůvodnění se pak žalovaný touto otázkou zabýval ve světle veškerých dostupných informací o zemi původu stěžovatelů, které v průběhu správního řízení nastřádal. Ostatně zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS, a na své usnesení ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 5/2009 - 102, v nichž uvedl, že ani rozhodné prosazování zákona o povinné registraci náboženských organizací ze strany Výboru pro národní bezpečnost, o němž se zmiňují tyto zprávy, samo o sobě nepředstavuje pronásledování, pokud se tak děje zákonnými

prostředky. Přestože by tedy správní orgán tyto zprávy nepoužil, nebylo by v takovém případě možné spatřovat pochybení žalovaného, jež by mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé. Z těchto důvodů je třeba tuto námitku stěžovatelů označit za neopodstatněnou.

Spatřuje-li stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že krajský soud neposoudil, zda je Kazašská republika bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud opětovně na svůj rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, podle kterého institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a v čl. 29 a 30 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (procedurální směrnice) stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země. Neoznačení Kazachstánu za bezpečnou zemi původu má tedy pouze ten následek, že se neuplatní presumpce nedůvodnosti žádosti stěžovatelů o mezinárodní ochranu, nikoli že by měla nastoupit presumpce v jejich prospěch. Nejvyšší správní soud přitom v tomto rozsudku dovodil ze znění § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo *„musí prokázat, že v jeho* konkrétním *případě daný stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.* (...) *Označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“

Pokud jde o námitku, podle níž mohou úředníci výboru pro národní bezpečnost (KNB) bez ohlášení vykonat domovní prohlídky v místech, kde se konají obřady neregistrovaných stoupenců jakéhokoli náboženského hnutí, což je podle stěžovatelů v rozporu s čl. 8 Úmluvy, konstatuje Nejvyšší správní soud, že ne každé jednání, které by bylo případně ze strany Evropského soudu pro lidská práva shledáno jako porušení čl. 8 Úmluvy, dosahuje intenzity pronásledování. Definice pronásledování je zakotvena v § 2 odst. 8 zákona o azylu a v čl. 9 kvalifikační směrnice. Z obou definic jednoznačně vyplývá, že provádění zákonných domovních prohlídek (byť bez ohlášení), nemůže samo o sobě dosáhnout intenzity pronásledování. Tato námitka je tudíž sama o sobě také nedůvodná. To ovšem nezbavuje žalovaného povinnosti posoudit tento aspekt při posuzování pronásledování na kumulativním základě. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008 - 70)

Pokud jde o námitku stěžovatelů, podle které má být jejich kasační stížnost posuzována v návaznosti na rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany jiným žadatelům kazašské státní příslušnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předchozí judikaturu, z níž vyplývá, že *stěžovatel nemůže bez dalšího odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby. Ustanovení § 12 zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého stěžovatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany musí být posouzena vždy individuálně, neboť se váže ke konkrétnímu žadateli, který má svůj konkrétní azylový příběh stojící na specifických skutkových událostech, důkazech a tvrzeních, které nelze bez dalšího ‚transplantovat‘ na jinou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na druhou stranu lze stěžovateli dát v obecné rovině za pravdu v tom, že ústavní pořádek i správní řád kladou na správní orgán požadavek, aby obdobné případy posuzoval obdobně, aby tedy nečinil mezi jednotlivými žadateli o mezinárodní ochranu nedůvodné*

rozdíly. Dodržování této zásady podléhá kognici správních soudů. Pokud tedy skutečně žalovaný některým žadatelům o mezinárodní ochranu z řad vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu azyl podle § 12 zákona o azylu udělil, lze po něm rozumně požadovat, aby ve věci jiného takového žadatele, kde důvody pro takové rozhodnutí neshledal, ačkoliv se nejedná o prima facie *nedůvodnou žádost, alespoň stručně vysvětlil, v čem se obě věci od sebe odlišují a proč se tedy ve skutečnosti z hlediska rozhodných okolností o obdobné kauzy nejedná.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 106 - 98, publikovaný pod č. 1913/2009 Sb. NSS). Ve světle výše uvedeného měl tedy žalovaný ve svém rozhodnutí specifikovat, v čem se případ stěžovatelů liší od jiných žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Kazachstánu, jejichž žádostem žalovaný vyhověl.

III. Závěr

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval tím, zda se v případě jednotlivých ústrků, které žadatel v zemi svého původu podstupoval, nemohlo jednat o opatření, která sama o sobě nezpůsobují psychický nátlak na stěžovatele a), avšak která mohla ve svém souhrnu, tj. na kumulativním základě, zakládat u stěžovatele a) odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí nijak neodlišil situaci stěžovatele a) od jiných žadatelů o mezinárodní ochranu z řad vyznavačů čistého islámu v Kazachstánu, kterým byla ze strany žalovaného mezinárodní ochrana udělena, byť některé z těchto osob stěžovatelé jmenovitě ve své kasační stížnosti uvedli.

Krajský soud měl tedy pro tyto důvodně namítané vady řízení rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, pokud tak neučinil, postupoval v rozporu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. Tímto Nejvyšší správní soud pouze zdůrazňuje postup, který měl žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany realizovat, neboť to specifika případu stěžovatele a) vyžadují, aniž by předjímal výsledek, ke kterému žalovaný v navazujícím řízení na základě takového posouzení dospěje.

Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil

předseda senátu